

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 405/2024-5

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľa (sudca spravodajca) a sudcov Ladislava Duditsa a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], proti rozsudku Okresného súdu Košice II sp. zn. 2T/58/2018 zo 14. januára 2019 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa, skutkový stav veci a argumentácia sťažovateľa

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 10. júla 2024 domáha preskúmania rozsudku okresného súdu sp. zn. 2T/58/2018 zo 14. januára 2019, ktorým bol uznaný vinným zo spáchania zločinu zabitia podľa § 147 ods. 1 a 2 Trestného zákona, za čo mu bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 9 rokov. V súvislosti so svojím odsúdením sťažovateľ namieta predovšetkým použitie § 38 ods. 5 Trestného zákona pri ukladaní výšky trestu odňatia slobody, keď práve za jeho použitia došlo k zvýšeniu dolnej hranice zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu polovicu z dôvodu, že už v minulosti spáchal zločin (zvýšenie dolnej hranice trestnej sadzby o jednu polovicu pri opätovnom spáchaní zločinu). Sťažovateľ taktiež namieta nesprávnu právnu kvalifikáciu skutku ako zločinu zabitia spáchaného na chránenej osobe, keďže poškodená nebola jeho družkou a ani blízkou osobou a túto právnu okolnosť mal okresný súd arbitrárne posúdiť. Celkovo sťažovateľ považuje výšku uloženého trestu odňatia slobody za nezákonnú, ústavne nekonformnú, pričom k vzdaniu sa práva podať odvolanie proti rozsudku okresného súdu sp. zn. 2T/58/2018 zo 14. januára 2019 ho naviedol jeho obhajca JUDr. Tibor Bacsó, ktorý mu neposkytol obhajobu riadnym spôsobom.

2. Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že sťažovateľ podal viacero ústavných sťažností, v ktorých namietal nezákonnosť a neústavnosť rozsudku okresného súdu sp. zn. 2T/58/2018 zo 14. januára 2019, a tieto jeho podania boli odložené (napr. Rvp 1152/2023, Rvp 1344/2023, Rvp 534/2024, Rvp 583/2024, Rvp 1224/2024) a v prípade jednej podanej ústavnej sťažnosti o nej ústavný súd rozhodol uznesením č. k. III. ÚS 355/2023-13 z 13. júla 2023, ktorým ju odmietol z dôvodu jej neprípustnosti podľa § 56 ods. 2. písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Ústavný súd v uznesení č. k. III. ÚS 355/2023-13 z 13. júla 2023 konštatoval, že „Ústavnou sťažnosťou napadnutý rozsudok okresného súdu je rozhodnutím súdu prvého stupňa v trestnom konaní. Proti rozsudku má obžalovaný právo podať odvolanie ako riadny opravný prostriedok, pričom následne poskytuje ochranu jeho základným právam a slobodám odvolací súd. Podľa obsahu predmetného rozsudku okresného súdu sa sťažovateľ vzdal odvolania, čo mu síce Trestný poriadok v § 312 ods. 1 výslovne umožňuje, z pohľadu predbežného prerokovania sťažovateľovho návrhu na začatie konania na ústavnom súde však takýto procesný úkon má za následok splnenie hypotézy § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého ústavná sťažnosť je neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.“. V dôsledku tohto postupu ústavný súd uzavrel, že „Sťažovateľ sa vzdaním sa odvolania sám zbavil možnosti splniť podmienku prípustnosti svojej ústavnej sťažnosti. Preto ju ústavný súd odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako neprípustnú. Nebolo už potom efektívne aktivovať proces odstraňovania chýbajúcich náležitostí ústavnej sťažnosti (nedostatok kvalifikovaného právneho zastúpenia, absencia označenia práv, ktoré mali byť porušené, absencia náležitého odôvodnenia ústavnej sťažnosti).“.

3. Sťažovateľ uplatnil nárok na ochranu ústavnosti aj v konaní vedenom ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 1831/2024, teda v aktuálne podanej ústavnej sťažnosti, a to s rovnakým obsahovým významom vrátane totožných vecných a procesných nedostatkov, ako to bolo v prípade jeho predošlých podaní (ktoré pravidelne recykluje), ktoré boli odložené (napr. Rvp 1152/2023, Rvp 1344/2023, Rvp 534/2024, Rvp 583/2024, Rvp 1224/2024), a to aj napriek jeho riadnemu poučeniu o náležitostiach ústavnej sťažnosti.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc, b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37, c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom, d) ktorý je neprípustný, e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou, f) ktorý je podaný oneskorene, g) podľa § 42 ods. 2 písm. f), g), q), r), t) alebo písm. v), ktorý je zjavne neopodstatnený.

5. Podľa § 42 ods. 1 zákona o ústavnom súde podanie, ktorým sa začína konanie pred ústavným súdom, je návrhom na začatie konania. Podľa § 42 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde návrhom

na začatie konania je sťažnosť fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“).

6. Podľa § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd, ústavný súd uznesením ústavnú sťažnosť odmietne pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie. Podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde je ústavná sťažnosť neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Podľa § 124 zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť možno podať do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Ak rozhodnutie nadobúda právoplatnosť vyhlásením alebo oznámením a ak sa podľa osobitných predpisov zároveň doručuje jeho písomné vyhotovenie, začína lehota plynúť dňom doručenia tohto písomného vyhotovenia sťažovateľovi; ak sa rozhodnutie doručuje len jeho zástupcovi, začína lehota plynúť dňom doručenia písomného vyhotovenia tohto rozhodnutia tomuto zástupcovi.

9. V nadväznosti na citované ustanovenie zákona o ústavnom súde ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej jednou zo základných podmienok prijatia ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 124 zákona o ústavnom súde. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako podanej oneskorene [§ 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde]. V prípade podania ústavnej sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (IV. ÚS 14/03, II. ÚS 695/2014, III. ÚS 175/2020). Teda sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 55/02, III. ÚS 108/02, IV. ÚS 158/04, I. ÚS 109/06, III. ÚS 175/2020).

10. Z obsahu sťažovateľom podanej ústavnej sťažnosti vyplýva, že sa opätovne domáha už po niekoľkokrát ústavného prieskumu rozsudku okresného súdu sp. zn. 2T/58/2018 zo 14. januára 2019, ktorého prieskumu bráni sťažovateľom zvolený procesný postup, ktorým sa vzdal práva podať odvolanie proti predmetnému rozsudku, ako to už ústavný súd sťažovateľovi ozrejmil vo svojom uznesení č. k. III. ÚS 355/2023-13 z 13. júla 2023 (pozri bod 2). Ústavný súd teda odmieta sťažovateľom podanú ústavnú sťažnosť primárne z dôvodu jej neprípustnosti podľa § 56 ods. 2 písm. d), § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde, keďže o nej už ústavný súd uznesením označeným v predchádzajúcej vete rozhodol, síce z dôvodu nesplnenia podmienok konania, tento nedostatok však je vzhľadom na vzdanie sa práva odvolania sťažovateľom neodstrániteľný. V sekundárnej rovine ústavný súd poukazuje aj na to, že sa sťažovateľ domáha ústavného prieskumu rozsudku okresného súdu sp. zn. 2T/58/2018 zo 14. januára 2019 dávno po uplynutí zákonnej lehoty na

podanie ústavnej sťažnosti (§ 124 zákona o ústavnom súde), čo by zakladalo nevyhnutnosť jej odmietnutia aj z dôvodu jej oneskorenosti podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. augusta 2024

Libor Duľa
predseda senátu